

Arrest

nr. 52 239 van 30 november 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Suhadoll in de gemeente Lipjan en bent in het bezit van het Kosovaarse staatsburgerschap.

Luidens uw verklaringen was u op 18 september 2009 samen met uw neef X op het veld aan het werk toen u benaderd werd door drie onbekende jongeren. Zij daagden jullie uit en vielen jullie aan. Zij trachtten uw vee te stelen. Uw neef en u waren hier niet mee gediend. Mits het gebruik van enig geweld stuurden jullie de jongeren wandelen.

Nog diezelfde dag kwam een grote jeep naar uw huis aangereden. Vier volwassen mannen, in het zwart gekleed, stapten uit. Geen van hen kwam u bekend voor. Zij sloegen en bedreigden u en uw neef. Als straf voor wat jullie de jongeren hadden aangedaan, dienden jullie 20.000 € te betalen binnen de

week Indien jullie niet zouden betalen, zouden zij jullie van kant maken. Ook uw vader kreeg die dag enkele rake klappen toegediend.

Toch ging hij nog diezelfde dag aangifte doen van de feiten bij de politie.

Omdat er in Kosovo veel criminele bendes actief zijn en de politie er niet altijd in slaagt ze op te rollen, en op aanraden van uw familie begaven Rasim en u zich naar uw oom in Llojza, gemeente Ferizaj. Deze laatste regelde uw reis.

U verliet Kosovo op 23 september 2009. U reisde over land naar België en kwam hier aan op 25 september 2009.

p 28 september 2009 diende u een asielaanvraag in.

Van uw familie vernam u dat dezelfde onbekenden nog steeds op zoek zijn naar u. Hun jeep werd nog enkele keren in het dorp opgemerkt en de onbekenden deden bij uw neven navraag naar Rasim en u.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw kinderen, het registratiebewijs van uw voertuig, een attest van uw cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van uw werkgever. Daarnaast legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog een attest neer van een kliniek te Lipjan d.d. 18 september 2009 waaruit blijkt dat uw vader zich er die dag zijn opgelopen verwondingen heeft laten verzorgen.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw problemen in Kosovo en uw reisweg naar België niet stroken met informatie aanwezig in het administratief dossier van uw neef Rasim, tevens toegevoegd aan uw administratief dossier.

In zijn dossier bevindt zich een kopie van diens paspoort, met daarin een visum uitgereikt door de Sloveense diplomatieke post in Skopje, Macedonië. In zijn paspoort prijkt tevens een inreisstempel van Brnik, de internationale luchthaven van Ljubljana, Slovenië d.d. 24 augustus 2009. De twee incidenten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht, zouden zich hebben afgespeeld in september 2009, dus na deze datum.

Aangezien u zich op dezelfde feiten beriep als uw neef Rasim en ook beweerde samen met hem naar België te zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, blz. 3, 4), komt hierdoor ook de gehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling te staan.

Voorts kan er nog gewezen worden op tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die afgelegd door uw neef Rasim.

U stelde op 18 september 2009 door drie jongeren te zijn benaderd (CGVS, blz. 3), daar waar Rasim vier jongelui vermeldde (gehoorverslag CGVS Rasim Vehapi, blz. 5).

Volgens Rasims verklaringen kwamen de dag nadien vier volwassen mannen naar u toe en kreeg u van hen 24 uur de tijd om het bedrag van 20.000 € te betalen (CGVS Rasim Vehapi, blz. 6).

U daarentegen situeerde de komst van de jongeren en de volwassenen op dezelfde dag en sprak over een betalingstermijn van een week (CGVS, blz. 3, 4).

Verder beweerde u dat niet alleen Rasim en u op 18 september 2009 door de vier volwassen mannen geslagen werden, maar dat ook uw vader in de klappen deelde. Uw vader zou nog dezelfde dag naar het politiebureau in Lipjan geweest zijn om de feiten aan te geven (CGVS, blz. 4, 5).

Uw neef Rasim vermeldde dan weer niets over slagen die u of uw neef zouden zijn toegebracht.

Hij beweerde, net op aanraden van zijn ooms (waaronder uw vader) niet naar de politie geweest te zijn. Bovendien situeerde hij de mishandeling van uw vader na zijn vertrek uit het dorp (CGVS Rasim Vehapi, blz. 7, 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde vluchtmotieven.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uw identiteit, uw familiesamenstelling en uw activiteiten in België staan voor mij niet ter discussie. Aan het medisch attest betreffende de verwondingen van uw vader kan geen bewijswaarde verleend worden, gezien de hoger vermelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en van uw neef. Om enige bewijswaarde te hebben, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, wat hier geenszins het geval is.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juli 2010 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, een schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 2) hij “*werd geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij geoordeeld werd tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus*”.

Hij laat gelden dat de beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen.

Hij verklaart dat er drie jongeren kwamen die hun vee wilden stelen, dat hij en zijn neef hen met geweld wegjaagden en dat er nadien, nog dezelfde dag, vier mannen kwamen die binnen de 24 uur de som van € 20.000 eisten anders zouden ze binnen de week vermoord worden.

Hij geeft toe dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gewag maakte van een termijn van een week binnen dewelke de geldsom moest betaald worden waarmee hij bedoelde dat als er niet betaald werd, binnen de week iets ergs zou gebeuren.

Hij verklaart dat zijn vader op 18 september 2009 door die vier mannen is geslagen maar niet zoals hij eerder dacht nog dezelfde dag naar de politie is geweest, maar later toen hij aan de beterhand was.

Uit recente contacten met familieleden in Kosovo blijkt volgens verzoeker dat de vier mannen nog steeds naar hem op zoek zijn en dat ook zijn kinderen onderdrukt worden en problemen hebben.

Hij besluit dat uit zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of dat er geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van ernstige schade, zou zijn.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in strijd met wat verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, p. 2) hij niet “*werd geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de*

staatlozen waarbij geoordeeld werd tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”, maar de bestreden beslissing van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het *“Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951”*, merkt de Raad op dat het niet aan hem behoort om op zoek te gaan welk(-e) artikel(-en) verzoeker zou kunnen bedoelen; de Raad gaat er derhalve niet verder op in.

Wat betreft de aangevoerde schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verduidelijkt welk beginsel van behoorlijk bestuur zou geschonden zijn. De Raad gaat er derhalve niet verder op in.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Verweerder merkt terecht op dat de loutere herhaling door verzoeker van de elementen van zijn relaas geenszins volstaat om de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef die verklaarde dat het geen drie maar vier jongeren betrof, te ontkrachten. In strijd met wat verzoeker voorhoudt verklaarde zijn neef (zie het verhoorverslag van 16 juni 2010, p. 5, onderaan) wel degelijk door vier jongeren te zijn lastiggevallen.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat de vier volwassenen nog dezelfde dag gekomen zijn en dat hij in feite bedoelde dat er binnen de week iets ernstig ging gebeuren, mocht er binnen de 24 uur niet betaald zijn, is zoals verweerder opmerkt, een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn neef *“binnen de week 20.000 € dienden te betalen”* aan de vier mannen. Nergens werd er melding gemaakt van een betaling binnen de 24 uur. De bestreden beslissing besloot terecht tot een tegenstrijdigheid in de verklaringen temeer daar verzoeker ook stelde dat de volwassenen nog dezelfde dag zijn gekomen, terwijl zijn neef beweerde dat ze pas de dag nadien kwamen.

De uitleg van verzoeker dat ook zijn vader door de vier mannen werd geslagen *“maar in tegenstelling tot wat hij eerder dacht”* heeft zijn vader pas later, toen hij en zijn neef hun land al hadden verlaten, klacht ingediend bij de politie, is een post-factum verklaring die geen steek houdt.

Uit het administratief dossier blijkt (zie het verhoorverslag van 16 juni 2010, p. 5) dat verzoeker verklaarde dat zijn vader dezelfde dag van het incident naar het politiebureau van Lipjan is geweest. Deze verklaring is trouwens ook in strijd met de verklaring van de neef van verzoeker die stelt dat er niemand naar de politie is geweest.

Ook inzake het al dan niet toebrengen van slagen door de mannen, stelde de bestreden beslissing terecht dat er een tegenstrijdigheid bestaat in het feit dat waar de neef van verzoeker verklaarde dat niemand geslagen werd, verzoeker verklaarde dat hijzelf, zijn neef en zijn vader afgetuigd werden.

De bestreden beslissing motiveert terecht dat de verklaringen van verzoeker inzake de reis die hij samen met zijn neef ondernomen heeft, niet samengaan met de vaststellingen in het paspoort van zijn neef. Verzoeker betwist dit niet. Daardoor wordt de hele geloofwaardigheid van het relaas teniet gedaan. Zo het relaas niet geloofwaardig is, zijn ook verzoekers beweringen dat zijn familie en kinderen om hem nog steeds worden bedreigd, ongeloofwaardig.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend. Voormeld artikel werd derhalve door de commissaris-generaal niet geschonden.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Voormeld artikel 48/4 werd derhalve door de commissaris-generaal niet geschonden.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

In acht genomen wat voorafgaat, is er geen schending van artikel 57/6 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE